

Albina

REVISTĂ - POPULARĂ

ă p a r e

in fie care **Duminecă**.

Comitetul de Redacție:

Ion Kaiinderu
 P. Gârboviceanu
 G. Coșbuc
 General P. V. Năsturel
 G. Adamescu
 I. Gtescu
 P. Dulfu
 V. S. Moga
 N. Nicolaescu
 Gr. Teodossiu
 Const. C. Pop-Tașcă.

Noua Parfumerie și Drogerie Medicinală TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No 145 (lângă Gara de Nord). București

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone alesc, briliantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugal, etc., ape și pomezii de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesse și cosmetice igienice, piepțini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, thermometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tualete

Articole pentru menagiu, ca : ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirt denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sârmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburi alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și amigdale și curat ulei din ficat de morun pentru cura de iarnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum : bugiile, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ciaiuri drageie, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuițate la vindecarea suferințelor cărora se le redeva sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndepărtându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de caucucărie și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetricii și Chirurgiei, Opticii și Dentisticii, ca : vată și tifoane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Lehus, pompe trage-lapte și biberoane, plosci și ligheane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, seringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulverisatoare și vaporisatoare, preservative, suspensoare thermometre maximale cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu platină, faianță și porțelan, ochelari, foarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra ramburs, prompt și cu prețurile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

G. Coșbuc, Dela Betleem la Marea Moartă.— P. Danielescu, Profesorul reginei.— Er. D., Martorul (legendă).— Sofia Nădejde, Plânge răsul de astă vară.— Livius Velovan, Intrebuințarea apei de var pentru curățirea lăptăriilor.— Căpitan S. Leonte, Băncile sătești și negustoria în sate.— V. D. Ștefănescu, Invață un meșteșug.— A. Vântul, Colibrii.— V. S. Moga, Recolta, producțiunea, prețurile și exportatiunea grâului în 1904 în Statele-Unite.— Informațiuni.— Licitățiuni.— Convocare.

Sfaturi: Leac în contra inveninatului de șarpe.

De toate: Mistreț uriaș.— Exportul de carne conservată.

Ilustrațiuni: Regina Elisabeta.— O lăptărie.— Miri țărani.

Dela Betleem la Marea Moartă

Dela Betleem până la Ierihon drumul e tot așa de pustiu, câmpiile tot așa de necultivate. Abia în apropierea Ierihonului se schimbă priveliștea, și dealurile încep să fie pline de viță de vie.

Ierihonul a fost cel dintâiu oraș din Palestina pe care l-au ocupat Iudeii când au eșit din Egipt. După cum spune biblia, el era pe atunci oraș mare și frumos. Dar astăzi nimic n'a mai rămas din vechia-i bogăție și frumusețe. Strade strimte și murdare, case de pământ aproape ruinate, cu acoperișurile sparte, iar pe lângă case grădini mari pline de bălării. Pretutindenii ruină și sălbătăcie, cu toate că orașul, în cursul vremii, a fost de trei ori reclădit, a treia oară de Cruciați, cari îl aduseră într'o stare înfloritoare.

Imprejurimile Ierihonului ar fi de toată frumusețea dacă n'ar fi lăsate într'o deplină părăsire. Multele podgorii nu te farmecă de loc cu bogăția lor, pentru că pretutindenii se vede numai dărnicia naturii și aproape de loc nu se vede mâna

omului. Viile sunt bogate, dar ele cresc de sine-și. Intr'un an vița dă de câte șapte ori struguri copti, de-aceea nu e mirare că acest ținut a ispitit mai mult pe Iudei să cuprindă întâiu și întâiu, după ce spionii lor, trimiși să vadă țara, s'au reîntors cu o ciorchină, despre care biblia spune, că abia o duceau doi oameni pe umeri.

În toată Palestina, ținutul Ierihonului e cel mai bogat în ape, și de-aceea și cel mai rodnic, însă nimeni n'are grijă de rodnicia pământului: ce dă Dumnezeu să crească, crește, însă la munca pământului nu se gândesc mulți. Fără îndoială, Dumnezeu își revarsă tot belșugul său asupra acestui ținut, într'o de-avalma cum nu ne-o putem închipui noi cei din țări mai puțin dăruite de Dumnezeu și cari trebuie să trăim din sudoarea feții. Prin Galilea, vezi ici colo lanuri de grâu pe câmpii întinse, multe vii pe dealuri, toate din mila celui de sus, apoape fără nici o muncă a omului, însă vezi și uriașe întinderi de pământ lăsate în voia Domnului Cel mult de le pasc rar turme de capre.

Dela Ierihon nu e departe Nazaretul, supt un deal. El nu se deosebește întru nimic de celelalte orașele ale Palestinei, și-ți face și el o impresie de sărăcie și de nepăsare. Stradele strimte și pline de noroiu, casele sărăcicioase, mici și scunde, fiecare numai cu câte o singură odăe, fără tindă, așa că din stradă intri de-adreptul în singura încăpere a casei. Numai cei mai bogați au câte două și trei odăi. E probabil, că Nazaretul de acum 1900 ani, de pe vremea Mântuitorului, nu se deosebea în bogăție, frumusețe și curățenie de Nazaretul de azi, că tot așa a fost și pe atunci, după cum se înțelege din biblie. Și precum astăzi locuitorii Nazaretului sunt proverbiali prin împrejurime de leneși, tot așa, se vede că nici pe vremea Mântuitorului nu se bucurau de un nume tocmai bun. Căci însuși cărturarii Iudei se mirau de Hristos că s'ar fi născut în Nazaret, în orașelul cel cu nume rău, și ziceau: «Din Nazaret? Au poate să iasă ceva bun din Nazaret?».

Orașelul are vr'o șapte mii de locuitori, dintre cari cinci mii creștini, iar restul Turci. Iudei nu se găsesc de loc în Nazaret, pentrucă până în ziua de astăzi guvernul turcesc nu le-a dat voie să se așeze într'ânsul. În oraș sunt unsprezece biserici de felurite confesiuni, șapte mănăstiri și cinsprezece școale primare. Și Turcii au o moschee. În timpul din urmă Rușii au făcut mult pentru înfrumusețarea orașelului, ei și-au făcut în Nazaret și o mănăstire frumoasă, un spital, o biserică mare și au și un episcop aici.

Lucruri vrednice de văzut sunt în Nazaret mai multe, pentru un suflet de evlavios creștin. Așa e tâmplăria lui Iosif: o casă scundă, în care se zice că ar fi lucrat logodnicul Mariei. Apoi ruinele unei clădiri care să vede a fi fost o clădire mai mare, și despre cari se spune că ar fi ale sina-

gogei în care a predicat Iisus. Îți mai arată hagiții și o lespede mare de piatră, și spun că ar fi masa la care ar fi mâncat Iisus cu Apostolii săi.

Dela Nazaret cale de cinci ceasuri pe jos, ajungi la lacul Genazaretului lângă care a petrecut atâta vreme Domnul Hristos învățând. Lacul are apă foarte limpede, malurile îi sunt pline de verdeață și de copaci umbroși, dealurile dimprejur sunt frumoase, așa că acest lac este, negreșit, punctul cel mai frumos din toată Palestina. Pe malul de către apus al lacului se află cele mai multe localități cunoscute din Noul Testament.

Aici într'adevăr e frumos ținutul și creștinul are impresie înălțătoare de suflet, trecând de-alungul malului plin de viață, plin de sgomot de pescari — căci Genazaretul este și acum ca și pe vremea apostolilor foarte bogat în pește — și plin de atâtea amintiri din viața Mântuitorului Capitala ținutului pe vremea Domnului Hristos să vede a fi orașelul Capernaum, care astăzi nu mai este, și nici chiar ruinele nu i se știu cu siguranță cari îi sunt, căci pe mal se găesc în mai multe locuri ruine de orașele, și unii spun că acestea de aici ar fi ale Capernaumului, alții că cele de colo. S'au împlinit vorbele Mântuitorului când a zis: «Vai ție Capernaume, tu cel ce te-ai ridicat până la cer, căci vei cădea până în adâncul Iadului!» Ridicarea la cer să vede că ar trebui înțeleasă ca o mândrie a Capernaumului pentru bogățiile sale. Mai probabil este că ruinele Capernaumului sunt acele ce se văd la satul Tabira, pe malul lacului dinspre Nord-Vest, și ajung până în lac. Aici s'au descoperit nu de mult ruinele unei sinagoge chiar pe mal, în portul orașului. Această sinagogă, dacă într'adevăr Capernaumul a fost aici, a fost aceea în care Hristos a liniștit, în cea dintâi Sâmbătă după strămutarea sa în Capernaum, pe îndrăcitul care îl tot întrerupea pe când predică. Puțin mai sus de ruinele acestea se ridică o movilă înaltă și pe ea își avea locuința vameșul roman, prin urmare și apostolul Mateiu acolo își avea locuința și de-acolo a urmat pe Hristos ca ucenic.

Lacul Genazaret e format din Iordan, care de-aici până la vărsarea sa în Marea moartă face un drum de vr'o cincisprezece miluri. El curge încet printre dealuri înalte și repezi și cu totul sterpe, cari ajung uneori înălțimea de 600 de metri. Tot de-alungul văii Iordanului dela Genazaret până la Marea moartă e sălbatec și fioros. Sate pe marginele lui nu sunt.

Marea moartă zace cu 400 de metri mai jos decât marea Mediterană, și această scufundare nu se poate explica decât printr'o scufundare a pământului, printr'un cutremur de pământ, oare când, în vremuri foarte depărtate. Marea e pustie cu totul, căci neavând pește, pescarii n'au ce căuta pe ea, iar ca o cale de comunicațiune nu e practică, pentru

mirosurile grele ale ei. Nici pasări nu trec peste dânsa, o ocolesc. Apa ei este foarte deasă și conține multă sare și clor, să te îneci într'însa este cu neputință, căci apa te ridică mereu în sus și chiar să te scufunde altul cu putere, tot nu te poate da în adânc. Și malurile îi sunt pustii și fără nici un fir de iarbă, și de aceea cu drept i se zice «moartă».

G. Coșbuc.

PROFESORUL REGINEI

Georg Sauerwein.

Sunt printre oameni unii cari trăesc și mor în tăcere neștiuți de mulțime.

Cei mici, ca făcând parte din mediul comun, au moartea ca și nașterea; sunt jeliți sau cântați puțin de rude și de câțiva vecini și apoi în tăcere sunt înmormântați într'un colț din cimitirul satului ori al orașului. Peste câteva zile sau luni totul e gata: numele lor e uitat.

Vorbesc aici, de aceia numai care au norocul să moară în satul sau orașul lor natal, între vecini și rude, căci într'alt caz, numele lor va fi pierdut odată cu sborul sufletului spre cer, și această întâmplare numai este în stare totdeauna să justifice lipsa stâlpului de lemn, dela capul necunoscuților.

Oamenii mari, din contră, fie ei artiști sau oameni de știință, dacă viața, cum foarte des se întâmplă, le este fără noroc, moartea le pare trumoasă. Ei văd, că au scăpat de toate mizeriile vieții, pricinuite fiind de împrejurări sau de oamenii din jurul lor.

Până a nu muri se văd de o parte de oameni lăudați și glorificați, iar după moarte puțini scapă, fără monumente la mormânt sau pe piețele publice. Istoria apoi le înregistrează faptele, le proslăvește numele și mulțimea concură în modul cel mai darnic, ca prin vorbe bune și studii biografice, să-i facă nemuritori.

Sunt alții însă, care intră în altă categorie, care deși au o naștere favorizată de natură, talente recunoscute, o viață cinstită și bine răsplătită cu funcții și favoruri, dar în ciuda tuturor manierilor sociale, moartea hotărăște actu

final; uitarea numelui lor. Modestia cu care sunt înzestrați îi face să se retragă departe de sgomotul oamenilor și le pregătește astfel, o moarte liniștită, o înmormântare scurtă și fără pompă.

Din această ultimă categorie, face parte și «Georg Sauerwein, fiul unui poet german. El s'a născut la 1831 cu un an înaintea morții lui Goethe. Ca copil, ca și Frederic Herbart, filosoful și pedagogul celebru, la moartea căruia Sauerwein avea 10 ani, el avea o memorie prodigioasă intru cât privea învățarea cuvintelor din toate limbile europene vorbite. Sub înrăurirea bine făcătoare a bunului său tată, el putu cu ușurință și în scurt timp să învețe greaca și latina atât de bine, că la doisprezece ani, traducea cu multă înlesnire orice text grec sau latin. Dar el nu se mărgini însă, numai cu studiul acestor limbi, ci paralel cu acestea cultivă limbile asiatice precum și teologia.

La 1861, sfârși studiile și fu angajat pentru întâiași dată, în Anglia, ca profesor secundar, apoi ca consilier în administrația imperiului Colonial, ca unul ce cunoștea multe limbi.

Dar faima lui crescù repede și peste câțiva ani, când schimbă serviciul și fu angajat de către «Societatea britanică pentru răspândirea bibliei», el cunoștea nu numai limbile europene, dar multe din cele asiatice cu dialectele lor. Un asemenea savant erà de mult folos în această societate. De aceia, cu multă cinste, el fu însărcinat, să supravegheze traducerea bibliei în mai toate limbile europene și asiatice, ocupându-se în acelaș timp cu ficsarea și redactarea în mod metodic, a celor mai grele dialecte, ca să înlesniască, cu modul acesta, studiul celor ce ar voi să se dedice filologiei. Acesta fu cel mai mare serviciu, ce îl aduse științei, pentru care numele său fu des citat pe acea vreme.

Bucurându-se de un înalt renume și dorind a-și revedea patria, el nu ezită la chemarea principelui Herman de Wied și se angajă ca profesor al tinerei principese Elisabeta, care era sorocită, să devină odată, «Carmen Sylva», scriitoarea de faimă universală și soția unuia dintre cei mai înțelepți regi ai Europei de azi. Georg Sauerwein față de principesa Elisabeta îndeplini cu succes acelaș rol, pe care Fenelon îl jucă în Franța pe lângă ducele de Bourgogne, la invitația lui Ludovic al XIV-lea.

Pentru Români, prin urmare, G. Sauerwein, pe lângă re-

numele lui de filolog distins, mai este un educator de mână întâi și un pedagog, care merită să fie cu atât mai venerat cu cât Eleva sa a ajuns să se distingă în lume,

Regina Elisabeta.

ca mare scriitoare, iar la noi ca Regină bună și înțeleaptă. Ea spune într'una din scrierile Ei:

«Pre cât de cu drag, m'am adâncit în studiul limbilor,

care îmi arătau o dezvoltare mai pacinică a popoarelor, pe atât de fără plăcere am urmărit certurile mari, mai ales pentru stăpânire, pentru putere, pentru tot soiul de lucruri ce mi-au părut totdeauna fără valoare, pentru că nici odată n'am dorit să am stăpânire, nici putere». Și aceste frumoase sentimente, fără îndoială, că nimeni afară de Sauerwein nu le-a putut sădi mai bine, în inima nobilă a Reginei noastre. El posedând tot deodată și o întinsă cultură teologică, ținu Princesei înalte prelegeri de religiuine, care de asemenea influențară mult asupra firei sale poetice.

Spiritul liniștit și plin de religiozitate, care se vede în multe opere ale Ei, se datorește poate în mare parte numai savantului Său profesor, care eră de o bunătate și pioșie exemplară.

Iată de ce Românii trebuie să cunoască în Sauerwein un geniu limbistic fără pereche, precum și un teolog și pedagog desăvârșit. Iată pentru ce trebuie să recunoască ei, că el înaintea tuturor e părintele sufletesc al Carmen Sylvei, vrednica lui Elevă și măiastra lor regină. Comorile multiple din sufletul Ei, se datoresc în cea mai mare parte lui Georg Sauerwein, care la congresul orientaliștilor din 1899, își permise lucsul de a saluta pe congresiști printr'o carte, redactată de el în treizeci de limbi. El va rămâne, în anale un luceafăr printre poligloții pământului, căci puțini vor ajunge să aibă în viitor, vasta sa cultură. Sauerwein vorbea și scria peste patruzeci de limbi și tot atâtea dialecte. Nimeni poate până la el, nu s'a exprimat cu atâta înlesnire și corectudine gramaticală în limbile turcă, sanscrită, laponă, arabă, zendă, lituană etc.

În prezent, trăia la Cristiania, în Norvegia; când moartea, ca și pe Arhimede, care calculă în nisip, îl surprinse, ocupat cu dialectele suedeze grele și puțin cunoscute de filologi. Neândurată, ea îi ceru tributul și Georg Sauerwein muri în liniște la 9 Decembrie 1904, iar câteva zile, anunțară scurt vestea:

«A murit G. Sauerwein, profesorul de altă dată al principesei Elisabeta de Wied, azi Regina României și scriitoarea genială, Carmen Sylva».

Petre Danielescu.

M A R T O R U L

— Legendă de Er. D. —

Carlo murise. Artistul sărbătorit, mult căutat, dăruit cu toate bunurile de fericire lumească, carele șezuse la mese împărătești și carele în locuința sa bogată dăduse ospete de care vorbiă o lume, murise; fusese înmormântat cu cea mai mare pompă și spiritul său stă acum «dincolo» înaintea scaunului dumnezeesc de judecată.

Carlo nu avea teamă de cetele cerești și de îngerul dreptății, carele sta înaintea tronului Celui Preaînalt, pentru că spiritul încă plin de păcătoșie pământească nu poate înțelege măreția neacoperită a Celui Etern.

— Ce bine a făcut acest pământean în viața sa? întrebă îngerul, privind împrejur.

Tăcere nici un sunet nu se auzi.

— Cine poate mărturisi despre vr'o faptă bună îndeplinită de acesta, ce stă aici?

— Spune tu însuși despre tine, nefind nimenea altul, carele să mărturisească pentru tine! se îndreptă îngerul către Carlo, după ce nu urmă nici un răspuns.

— Cu ce să încep? răspuse acesta plin de încredere în sine.

— Am creat tablouri care răpesc admirația tuturor celor ce le văd.

— Cu aceasta ai îndeplinit numai un dar dat ție dela Cel Atotputernic.

— Am orânduie serbări, cari au adus multora bucurie și mulțumire.

— Nu pentru bucuria altora îți eră ție, nu din iubire de oameni te străduiai tu, ci pentru a fi însăși laudat.

— Am dat ospete, chiemând lume multă, fără a mă gândi să fiu răsplătit.

— Nu cei buni au gustat din ospetele tale, ci lingăii și femeele ușoare, cari te tămâiau cu laudele lor.

Tu nu te îngrijai nici măcar ca sfărămiturile, ce cădeau dela masa ta, să ajungă la cei săraci și nenorociți. Cu acelea, ce servitorii tăi a prăpădit și lăsat să se strice, mulți cerșători cu ochii afundați în cap ar fi putut fi scăpați d'a murii de foame. Altceva mai ai de spus?

— Am zugrăvit icoane sfinte, cari au dat credincioșilor credință fierbinte, — strigă Carlo-tremurând de mânie.

— Tu pe când zugrăveai, nu aveai cugete pioase. Spune altceva, acestea nu plătesc nimic.

— Punga mea eră pururea deschisă pentru prietenii mei.

— Tu ai dat unor nevrednici mijloace de a-și continua viața lor ticăloasă. Mai departe.

— Catedralei din orașul meu natal, i-am lăsat în bani o donațiune mare, cu singura condițiune, ca în tot anul la ziua morții mele să servească o liturghie pentru repausul sufletului meu.

— Fundațiunea ai făcut'o, pentru ca — nu numai prin tablourile tale, ci și prin pompa, ce a-i dispus'o pentru atare celebrare, — numele tău să rămână în continuu în amintirea concetățenilor tăi. Mândria, nu credința a fost motorul lucrării tale. Sărmanilor călugări, cari îngrijesc pe cei morboși (bolnavi), le-ai refuzat în chip neomenos un mic dar, ce te-au rugat a le da pentru mânăstirea lor. Nu mai știi alta ce să spui?

Carlo, pe care-l părăsise acum încrederea cu totul, răspunse spăimântat:

— Dacă toate acestea nu însemnează nimic, atunci nu mai știu nimic... nimic mai mult!

Ingerul dreptății făcù un semn: sunete de trâmbiță răsunară în toate patru regiunile cerești, apoi se auzi vocea Cheruvimului, carele ține paza la porțile eternității:

— Nu este nimenea între cei morți și cei vii, în ceriu și pre pământ, între toate cari trăesc sau a trăit, de neam înalt sau de rând, fie ori și cine, carele se pună mărturie despre vr'o faptă bună, care a îndeplinit'o acest pământean de-aici, în timpul

viețuirei sale pe pământ și cu aceia să-l mântuiască de prăpastia întunecului, care așteaptă pe toți aceia, cari nu pot dovedi?

Îngerul, carele conduce pe cei judecați la locul hotărât lor, își desfăcă deja aripile sale, când Cheruvimul dela intrare strigă plin de bucurie:

— Se apropie un martor. . . nu e om! adause el sficios.

O fantomă neguroasă se apropie plutind, care din ce în ce apropiindu-se, luă forma unei figuri de animal: eră un bou alb, cu coarne scurte, nas negru și ochii mari, melancolici, pe cari îi aținti spre Carlo.

Acesta puse mâna la frunte, o aducere aminte se părû că se trezește în el.

— Acesta e boul din ospetăria dela Ala! esclamă el, și un surâs trecû preste fața lui așa de îndurerată. Tocmai așa s'au uitat la mine atunci când i-am șters.

— Povestește, porunci îngerul.

— Pe timpul acela eram un băiat tânăr, sărac, vesel, încă cu totul necunoscut. La părăsirea unei ospătării sărăcăcioase în care printr'un prânz, mă întărisem pentru o lungă cale pe jos, văzui în curte stând o căruță. Trecând pe lângă ea, băgaiu de seamă că boul prins la ea, aveă ochii urduși (de oarecare suferință), și pe ei se grămădiseră sute de muște, așa în cât aceste insecte gădilitoare și pișcătoare îi acoperise mai de tot. Mi se făcû milă de bietul animal, puseu jos bastonul și mapa (harta), luai o cârpă ce nu eră departe de marginea fântănei, o înmuiaiu în apă și cu ea curățaiu ochii animalului, cari acum nu mai lăcrămau și nu mai atrăgeau muștele ce în curând se și împrăștiară. Indată apoi eși țaranul din ospătărie și pornî boii mai departe. . . Când ajunse căruța la poarta curții, boul întoarse încă odată capul și până când nu'i mai fu cu putință se uită țintă la mine, cu toate înjurăturile nerăbdătoare ale mănătorului. . . Mulțămita mută a dobitocului necugetător pentru binefacerea ce i arătasem, m'a uimit atuncea și m'a

mișcat... Aceasta s'a întâmplat—de mult... de mult..., eu uitasem cu totul această neînsemnată întâmplare.

Atunci îngerul încă odată ridică vocea sa :

— Toate, de câte te făleai, n'au nici un preț înaintea ochilor Celui Preaînalt, singură această faptă, care o uitaseși, și n'a purces din vanitate, vânare de glorie și din mândrie, ci din inimă bună și milă către o făptură a lui Dumnezeu, — fie și de rând, — îți deschide porțile, prin cari pământeanul păcătos, curățit prin penitență, intră la lumina veșnică.

Uimit, fericit și totuși nespus de umilit își pironi Carlo ochii asupra figurii de animal, carele în momentul din urmă îi aduse mântuire, și care acuși iarăși se topi în negură.

Plânge râsul de astă vară

Sună clopotele de chemare la denie, e săptămâna patimilor. Răcoarea primăvăratecă umple văzduhul de mireme. Cerul limpede, senin, se întinde nesfârșit peste zarea dealurilor, după care se ivește luna plină, mândră în alaiul de stele ce i se închină ca unei împărătese. Grăbită, se ridică tot mai sus, luminând poteci și cărări. Un vânt domol adie mănând fete și neveste spre ușile deschise ale bisericei, de unde se aud cântări evlavioase.

Din cătunul Călinești pleacă Ruxandra și Ilinca, două neveste gureșe. Drumul până la biserică e lung, tăcerea l'ar face și mai nesfârșit. Vorba îndeamnă mersul și scurtează din vreme. Ruxandra e o nevestă roșcovană, naltă și voinică la statură, e poreclită «vorbăreața»: pretutindenii la șezători, la clăci, spune multe, toate cu rost și la locul lor.

— Ai auzit, Ilincă de pățania Susanei Chiaburului ?

— Să ferească Dumnezeu și pe dușmani !

— Vuește satul ca de popă tuns. Fată de frunțaș, să facă așa rușine părinților ! Una am, mai bine s'o îngrop până în Paști !

— Vai de ea, păcătoasa, plânge râsul de astă vară, zise Ilinca.

— Știi, când la horă, în ziua de Rusalii, ți-am zis : «Prea e sprintară fata Chiaburului, prea sare în cap flăcăilor, o fată să fie mai rușinoasă nu, una-două : hi, hi, hi !

— Mă-sa mi-i un fel de cuseră, i-am zis : «Fă, Catrino, prea lași tu pe Susana în banii ei ; ține-o mai din scurt că dra-

cul nuf ace mânăstiri și fata crede; eă câte ciori zboară toate se mânăncă.» Unde-a început cu gură la mine: «Fata mea nu-i d'ale mocnite, cu crucea în sân și cu dracul în inimă. Suzana e fată deșteaptă.» Am lăsat'o în plata Domnului. Dă omului sfat bun, dacă vrei să-ți fie dușman. La urmă i-am zis: «De, cuscră, fiecare cu mintea lui trăește.»

— Când e mic, lesne păzești copilul și de apă și de foc; după ce crește, mai greu.

— Nu-i tocmai așa, mă-sa prea a răsfățat'o, trebuia s'o ție mai din scurt. Ce-a primit pe veneticul ăla prin casă? Să-i fi zis: «Ascultă mă, să nu te văd p'aci că-ți rup picioarele». Fetei să-i fi hotărât: «Tu, Susano, dragă mi-ești ca lumina soarelui, dar de cât mă-i rușină și nu ți-i păzi cinstea, mai bine să te văz moartă chiar în clipa asta.»

— Ai dreptate, acuma ce folos? Și mă-sa și tată-său sunt ca nebuni de rușine și supărare.

— Ce nebunie! Eră să se întâmple istorie mare: luase pușca să le înpuste, când au venit jandarmii. Noroc că se nimerise fratele lui aci. A pus calul la căruță și l'a luat cu el. Răcneă și-si rupea cămașa de pe el; nebun de legat!

— Ce te crezi, puțină rușine și durere? Singura fată!

— Adicăte! Mă-sa nu știa?

— Nu știa sor'o. Fata-i mare șerpoaică! Când a văzut c'a dat de bocluc, că-i cu ochi și cu sprâncene, a luat băuturi dela țiganca Sanda. După ce l'a făcut, l'a îngropat frumușel lângă gardul dinspre Răchitoaea, sub o tufă de soc.

— Eu, că-s femeie, nu m'ar fi dus mintea la așa comedie!

— Ducă-se pe pustii așa minte. Diavolul, când te-a împins la un păcat, te îndeamnă și la altele zece,

— E greu pân' ce-i dai un deget, pe urmă îți ia și mâna și suflet și tot. Ei, și cum s'a descoperit?

— Să vezi. Căinii au adurmecat, Răchitoaea, cum e ea, pândăriță, să vadă ce-i pe la Chiaburu. Se uită printre gard des de dimineață, vede cănele că răcăie mereu și scoate o mână de copil. Atâta i-a trebuit; de mult bănuia ea că Susana nu și-a păzit cinstea. Cum aveă ea necaz pe Chiaburu dela pământul pe care i l'a luat, a dat fuga la primărie. Până 'n seară pe fată au și închis'o. Zice c'o pornește la închisoarea cea mare.

Ilinca se bate peste gură.

— Doamne ferește de păcat.

— Ce rușine! Tot satul, dela cel mai mic copil, o desprețuește. Eram la mama, când a trecut la primărie: plângeă, sârmana Susană, de-i sărea cămașa de pe ea; mă-sa bocea în casă, își da cu pumnii peste cap, eră o jălanie mai rău ca de pe mort. De murit cu toții o să murim; dar să trăiască omul cu rușine, mai bine moarte de-o mie de ori. Pe mine m'a podidit plânsul. Fată frumoasă, bogată, una la părinți, să se nenorocească singură!

— Ea, ca ea, are ce i se cuvine; dar, bieții părinți, bietul tat-su, cum se fălea el: «C'o să-și ia ginere muncitor și cuminte, că bogăție i-o da el, numai s'o știe păstră.»

— Doamne ferește! Casă stricată, traiu numai are Catrina cu el.

— Nimic n'o să se aleagă de avere.

— De, sor'o, fetei trebuie spus din vreme să nu se joace cu focul, că măritatul vine la vremea lui, și nu trebuie să dea voie flăcăului să fie prea îndrăzneț, că lui ce-i pasă, vorba mamei: «De-i cade cușma jos, o ridică, o scutură și o pune 'n cap.» El pleacă fluerând și fata, sărmana, rămâne cu lacrimile pe obraz, rușinată și obidită.

— Așă-i, toate lucrurile cu rostul lor, fata să fie cuminte și la locul ei, să-și aștepte ursita, să se mărite cu lege și rânduială, că dragostea, e ca și fumul, nu se poate ascunde, și, dacă nu-i cu lege, se întâmplă fără de lege.

— De ce n'a luat'o, blestematul ?

— Unde ar fi dat'o tată-so după o haimana ? Țla erà de ținut casă ?

Luna se ridicase, lumină ca ziua; nevestele, cu vorba, ajunseseră în dreptul căsuței Catrinei.

— Auzi cum se bocește biată Catrină ? A răgușit de plâns, a fost prea bună, prea s'a încrezut în mintea fetei.

Din casa întunecată și albită numai de lumina gălbuie s'auzeà bocet jalnic.

«Susana mamei, lumea așteaptă Invierea cu bucurie, numai noi stăm amărâți și întunecați! Draga mămuicăi, mai bine mureai în ceasul ce te-am născut. Mi-ai ars inima, drăguța mea, în foc m'ași fi aruncat să te scap de rușine! Tu, mândra mamei, în temniță cu hoții?! Te-am scăpat de moarte și de rușine nu te putu-i ferì. Susana mamei, drăguța mamei, unde te-a dus mintea cea rea!»

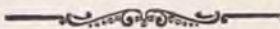
După vorbele din urmă s'auzì un țipăt sfâșietor de vită junghiată.

— Sărmana de ea, strașnic foc are la inimă!

— Maica Domnului, apără pe toată lumea de ispită! zise Iilina făcând cruce.

Luna se legănà de-asupra turnului bisericeii; iar din năuntru s'auzeau cântări evlavioase.

Sofia Nădejde.

Leac în contra înveninatului de șearpe.— O telegramă sosită de la New-York spune, că Nogusi, unul dintre cei mai vestiți medici japonezi a aflat leac în contra înveninării prin mușcătura de șearpe. Nogusi a ținut o prelegere despre această invențiune, la facultatea de medicină din Washington și a spus, că serul îl pregătește din lapte de capră.

Intrebuințarea apei de var pentru curățirea lăptăriilor

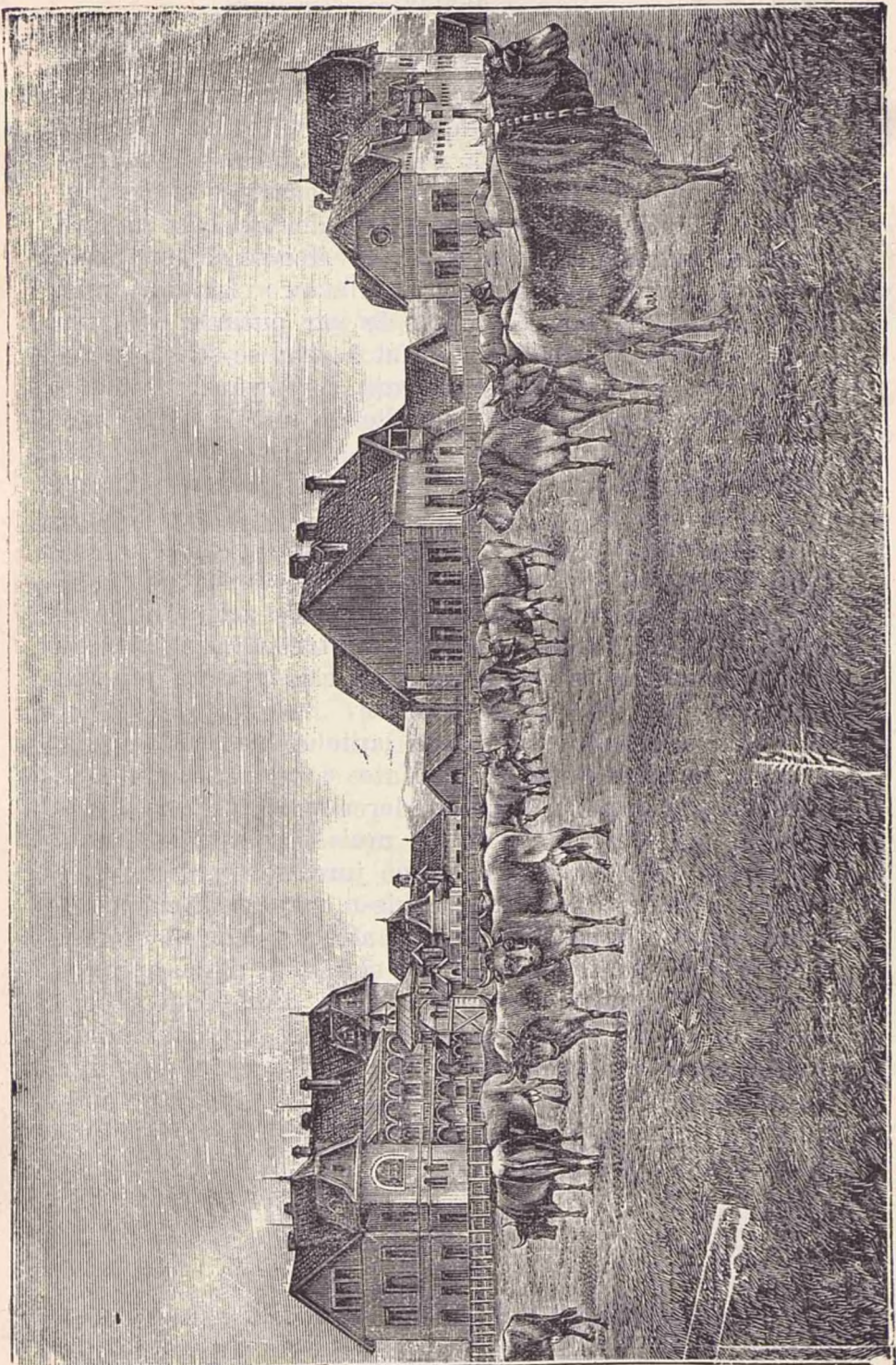
in experiențele făcute la lăptăriile din Württemberg, precum și la lăptăria model a Facultății de Agronomie din Hohenheim, putem trage următoarele foloase practice: pentru a putea avea brânză și unt de calitate bună, se cere ca laptele dela muls și până la prefacerea lui în aceste produse, să fie tratat cu unelte foarte curate. Ca mijloc de desinfectare a acestor unelte, cari foarte ușor pot strică laptele, se recomandă „apa de var“. Aceasta e mai bună ca soda, e mai eftină și se topește și în apă rece, pe când soda nu se topește bine; pe de altă parte vasele și uneltele lăptăriei desinfectate cu sodă se curăță mai anevoie de aceasta și dă și un gust leșetic. Vasele de metal chiar se strică din cauza sodei. Nici apa de var nu trebuie să stropească laptele, căci are influență rea asupra chiagului.

In lăptărie se cere ca aerul să fie curat, de aceea cel puțin de trei ori pe an să văruim tavanul și pereții, și aceasta mai ales acolo unde miroase a mucegaiu.

Prin văruire ciupercile mucegaiului sunt distruse. In aer necurat, înăbușitor, laptele și zmântâna îndată iau un miros neplăcut, iar untul se strică curând.

Prin turnarea zilnică a laptelui în căldările, sau bazinele de chiag, așezate lângă perete, foarte des se stropește acesta cu lapte sau zer, și în curând se formează pe el un strat negru de mucegaiu. Asemenea părți mucegăite de pe perete, trebuiesc periate și spălate cu var, cel puțin odată la 8 sau 12 zile.

Printre crăpăturile pardoselei, fie ca lespezi de piatră, cărămidă sau podeală de blăni, laptele sau varul intrat, se acrește în curând, răspândind astfel un miros greu, care grăbește stricarea laptelui, untului, etc. Pentru a înlătură aceasta, se recomandă a spăla pardoseala cu apă de var, cel puțin odată pe săptămână. Uneltele ca: lopețile de amestecat chiagul, scândurile de presat brânza, ligurile, vasele de zmântănit, tinichelile vânzătorilor de lapte în orașe, etc., trebuiesc îngrijite ca în fiecare zi să fie curat spălate de grăsimile laptelui care s'a prins

6 lăptărie.

de ele; în acest scop, tot apa de var este cel mai bun mijloc de desinfectare. În urmă vasele clătărite și spălate bine cu apă curată, apoi puse vr'o două ceasuri în fața soarelui, se curăță perfect de microbii vătămători laptelui. Mesele pe cari se lucrează produsele laptelui încă trebuie spălate cu apă de var, căci în porii lemnului intrând lapte sau zer, acestea se acrește acolo și astfel devine un mijloc de infectare. Lăptarii mici încă trebuie să spele cu apă de var puținile de lemn în cari se bate untul, căci altfel acesta se strică în curând, iar când este adus la piață spre vânzare în totdeauna trebuie învelite bucățile de unt în hârtie specială.

Desinfectarea cu apă de var este indispensabilă nu numai în lăptărie, ci chiar în grajduri. În acest scop părăreții grajdului trebuie cel puțin de trei ori pe an văruți, iar pe pardoseală cel puțin la 2—3 zile odată, să împrăștiem praf de var. Procedând astfel aerul din grajd e mai puțin mirositor. Apa de var trebuie pregătită cu puțin înainte de întrebuințarea ei, căci stătută nu mai are efect.

Pentru a înlătură infectarea laptelui încă dela muls, se cere ca vitele să fie țeșalate și periate înainte de mulsoare, spre a împiedică căderea prafului sau a părului de pe vacă în vasele de muls. Să ținem socoteală că, vitele bine curățite sunt pe jumătate nutrite. Cele dintâiu picături de lapte trebuie vărsate, fiindcă cuprind micro-organismele cari se află pe canalul sfârcurilor. Vacile ținute în murdărie și bătute, au cu aproape jumătate litru pe zi mai puțin lapte, după cum a constatat chimistul Dietzsch. Laptele muls trebuie îndată scos din grajd, iar la transportul lui să-l ferim de multă clătinare, spre a înlătură formarea de gogoși de unt. În timpul mulsului, e bine ca vacile să fie hrănite cu tărațe, borhot, sfeclă, etc.

Livius Velovan,

Hohenheim.

— Drăguțe de mâni multe, vai de gurile prea multe.

Băncile sătești și negustoria în sate

ergând prin mai multe sate, am văzut că vânzarea multora din lucruri, se face de negustorii străini de sat, și venind în treacăt câștigă parale bune.

Dacă am pune la socoteală numai lucrurile de mărunțișuri pentru casă și verdețurile pentru mâncare, am vedeă că sătenii, mai ales cei dela munte, îmbogățesc o spuză de negustori străini, cari veniți în țară vremelnic, se duc acasă cu punga plină.

În adevăr, nu e lucru bun că BĂNCILE SĂTEȘTI, să facă de toate, dar acum la început, trebuie să pună mâna pe ceea ce se poate, și asta numai în satele unde nu s'ar află o prăvălie românească.

În astfel de sate, banca, poate pune temelie unei mici dughene, în care să vândă sătenilor cu un preț romelesc, toate lucrurile de nevoie ale casei și mai cu osebite verdețurile.

Cu timpul, când banca va izbuti să așeze în sat un comerț românesc, va putea să se lase d'al face ea.

Folosul va fi îndoit: pe de o parte se va închege un comerț românesc în sat, — lucru de mare preț și câștig pentru țară — iar pe de alta, câștigul mărfii vândute, va fi tot în punga sătenilor întovărășiți ai băncei.

Pentru treaba asta, la un sat nu trebuie închisă o sumă mai mare ca 300 — 400 lei.

Cu chipul acesta, s'ar putea folosi și de vânzarea verdețurilor dela grădinele școlilor, d'a dreptul băncilor.

Căpitan S. Leonte.

Exportul de carne conservată. — Un sindicat de capitaliști Englezi, studiază modul exportării cărnei din România, Bulgaria și Serbia. Sindicatul are, cu deosebire, în vedere piața din Londra, în care acum se vând cărnuri provenite numai din America și Australia. Pentru aceasta, delegații sindicatului, au intențiunea să fondeze o fabrică ambulantă. Au asemenea în vedere să stabilească trenuri rezezi pentru comunicarea între Amsterdam și Statele-Balcanice. Carnea va fi depusă în vagoane, cari vor fi aduse direct până la locul tăierii. Fabricile ambulante stabilite în batele vor călători pe Dunăre, între Belgrad și Galați, spre a lua carnea adusă cu drumul de fier, în porturile dunărene.

Sindicatul și-a făcut socoteala, să exporte din cele trei țări numite, câte trei mii de vagoane pe an.

ÎNVAȚĂ UN MEȘTEȘUG

— Din popor. —

n boer putred de bogat se hotără să colinde prin țară pentru ca să cunoască oamenii și locurile.

Și ce-i asta la un om cu moșii, bănărit, de să-l măsură cu dimirlia, în sfârșit avere de nu-i mai știa sama?

O nimica toată. Și de aceia într'o bună dimineață porni. Ba hai ici, ba haide dincolo, până ce a colindat țara în lung și în lat.

De văzut, a văzut el multe: Locuri frumoase și câmpii mănoase, căci se găsesc, slavă Domnului, din belșug în țara asta. Și lume a întâlnit, de nu-i mai ținea pe toți minte.

Să întorcea spre casă, când la o jitărie vede o fată frumoasă, frumoasă, de fără păcat ai fi putut să o asemeni cu Ileana Cosinzana din poveste.

Boerul, când a văzut-o, a rămas așa, cu degetul la gură, ca trăsnet, și nu-și mai luă ochii dela dânsa. Avea și dreptate! Ochii ca mura, trupul par'că-i era tras prin inel și gura ca un trandafir de Mai.

După ce se mai dezmeticî, o întrebă a cui e și de are părinți.

— Am numai tată, mărite boerule. El e tocmit la țarină și s'a dus hăt încolo, să vadă de n'au venit vite prin holde, zise fata, arătând cu mâna încotro apucase moșneagul, apoi roșindu-se a plecat capul.

— Are să vie degrabă? căci aș vrea să vorbesc ceva cu el.

— De! știu eu! răspuse fata, strângând din umeri. Apoi punând mâna streășină la ochi și înălțându-se în vârful degetelor, căută cercetând zarea, să vadă pe tată-său. Zărindu-l, își desfăcu binișor ștergarul, alb ca zăpada, cu care eră îmbrobodită și fălfăindu-l în vânt, îi făcu semn să vie.

Întorcându-se, zise:

— De poți să mai aștepți, te-i întâlni cu el, iată a pornit în coace.

— L-aștept! cum să nu-l aștept?

* * *

Bătrânul, la semnul feti-sei, porni agale pe cărărușa șerpuită printre holdelo ce dau în pâng. Se tot bătea cu gândul, că ce poate să fie de-l cheamă înapoi, când știă el, că altă dată ea stătea cuminte la colibă și îngrijă de ale gurii, ori spală albiturile. Și câte nu i-a trecut prin minte, când a văzut o trăsură boerească înaintea colibei... Ba, dela o vreme a început să tremure, așa ca un copil, el, care nu se temea de fiarele sălbatice.

Stăpânindu-se, pe cât putea, se apropie de trăsură umilit, își luă pălăria din cap, închinându-se:

— Sărut dreapta, boerule.

— Mulțămesc, bădică. Un lucru te-ași întreba.

— Intreabă-mă, că vrednic oiu fi să-ți răspund.

— Mă rog, fata ți-e de măritat?

— Dă, de s'ar găsi un flăcău de potriva ei, de ce să n'o mărit?

— N'am venit în stărostie pentru altul. Imi dai fata de nevestă?

La această vorbă, fata se rușină și printr'o săritură ușoară a și fost în colibă. Bătrânul nedumerit stă așa, fără să zică un cuvânt, nu doară, că nu s'ar fi priceput; dar căută să pătrundă în gândul boerului, să vadă, de nu cumva e numai o viclenie.

Boerul, văzându-l în îndoiala asta, zise din nou:

— Da, moșule, cu tot dinadinsul vreau să iau pe fată de nevestă. De vrei să mi-o dai, hai cu mine la popa din sat să ne cunune.

— Oiu crede și asta. Dar dă, să nu-ți fie cu supărare, am să te întreb ceva.

— Intreabă-mă, întreabă-mă, că nu-i nici o supărare, zise boerul repede, cu inima plină de bucurie, văzând, că moșneagul pare că se mai dă la brazdă.

— Așa-i obiceiul pe la noi și nu ne-om lepădă de el nici în ruptul capului, că la trebi de acestea, să întrebăm de starea viitorului mire, de neam...

— Stare și neam, moșule? Am moșii întinse, bani, de să-i măsură cu dimirlia și tot nu i-i găti de numărât; iar neam de neamul meu, cât se poate ținea minte, tot boeri au fost.

— Toate bune, dar știi vr'un meșteșug?

— La ce mi-ar folosi, când din belșug am tot ce-mi trebuie?

— Fără bănat, mărite boerule; dar trebuie să-ți spun, că de vrei să iei pe fata mea de nevestă, pune-te și «învață un meșteșug».

Apoi bătrânul cu fața senină și fără nici o urmă de căință, că perde un ginere așa de bun, se închină umilit înaintea lui luându-și pălăria și intră în colibă.

* * *

A stat așa ca prostit în drum boerul hăt și bine. Vezi par'că nu-i veniă să creadă, că-i lucru hotărât din partea moșneagului, că nu-i dă fata până n'o ști un meșteșug și așteptă să vie, să-l roage...

Dar a așteptat în zadar. Atunci în inima lui a început să încolțească ura împotriva acestor sălbatici.

— Vorbă să fie — Ce nu s'au uitat nici la averea și nici la vița neamului lui. Și porni încet, încet și tot căutând în

urmă... Dar în fața colibeii nu s'a mai arătat nimeni, până ce nu s'a depărtat în zare.

Atunci fata eși iar, prinse ciauul în cujbă și ațată focul. Harnică cum eră, se învărtiă ca prâsnelul, să gătească cele trebuitoare pentru hrană, căci soarele stă mai, mai, să scape după pădure.

Boerul o văzū, și a cunoscut-o de pe ștergaru-i și camașai-albă-curată, și mersu-i sprinten.

Și în locul urei, se născū iar dorul mai mare și mai aprins... Oftând din greu, își zise în sine:

«*Voiu învăța și un meșteșug*».

* * *

Și cum eră în spre sară, boerul a poposit în cel din-tâiu sat. Nu-și alese gazda, ci se mulțami, că are un adăpost pentru el și cai.

După ce porunci să se așeze caii, vroî să intre în casă; când colo, în tindă, mulțime de rogojini. Cei de gazdă le-au fost lucrat, pentru ca să le ducă la târg Duminica ce veniă, ca să mai capete ceva parale și să mai prindă din cele nevoi.

— Cine a lucrat atâtea rogojini? întrebă el pe femeea de casă, ce-i eșise întru întâmpinare.

— Noi, boerule. Da, vrem să luăm ceva bani. La casa omului câte nu trebuie!..

Un gând însenină fața boerului.

— Eu v'ași da mult mai mulți bani, decât ați putea lua voi pe aceste rogojini, de m'ați învățā și pe mine acest meșteșug.

— Un boer ca d-ta, să învețe a face rogojini! zise femeea, oarecum mirându-se.

— Fără șagă, vreau să învăț a face rogojini și chiar de mâne de se poate.

— De ce nu? că doar nu e atâta greutate.

* * *

A trecut mai multe săptămâni la mijloc. Acum boerul nostru știā să aleagă așā de bine papura cea mai bună și făceā niște rogojini, de-ai fi crezut, că de când l-a făcut mă-sa numai între rogojinari trăise.

Când să plece și-a luat rămas bun dela cei ce l-au învățat și după ce i-a răsplătit pentru osteneală s'a întors iar la coliba dela jitărie.

Ajuns aici, sări din trăsură și vroî să intre în lăuntru; când moșneagul, care-l cunoscuse de departe îi eși înainte.

— Bună vremea moșule.

— Foarte mulțămesc, boerule. Cum ți-e habarul?

— Cum să fie? Am venit iar să-mi dai fata de nevastă.

— Dar ai învățat un meșteșug?

— Am învățat, moșule. Știu să fac rogojini, cât se poate de bune.

— Foarte bine. Noroc să dea Dumnezeu!

Chiar în acea zi, la biserica din sat preotul cunună pe boerul cel bogat cu jitărița cea frumoasă.

Chef și veselie la colibă. Se^{*} adunase lume de pe lume să petreacă aici unde acum erau toate din belșug.

Și-a ținut petrecerea mai multe zile; dar la urmă au început a se răzleți iar cum au venit.

Au rămas la colibă numai tinerii și moșneagul.

Boerul n'a putut răbdă să nu întrebe:

— Tată, de ce ai vroit să știu numai decât un meșteșug, când am, cum ți-am mai spus, moșii, și avere de nu-i mai știu sama?

— Hei, fătul meu, ascultă ce ți-oiu spune, și-i vedea că am dreptate: Să știi, că *o meserie, bate o moșie*. Și cu dreptul! Moșiile, banii și orice avere, cum le face omul, așa, și încă și mai ușor, le poate perde. Și cât de bine nu i-ar prinde omului ajuns la cădere, să poată face ceva, pentru ca să-și agonisească cele trebuitoare pentru hrană.

Nu mai departe, eu, de-ași fi știut un meșteșug cât de ușor, n'ași fi ajuns să păzesc țarina, că doar nu sunt din neam prost. În tinerețele mele am avut și eu moșii și bani, de credeam că nu s'or mai sfârși; însă au venit nenorociri pe capul meu și am rămas sărac lipit pământului. Cum vezi,

cu toată boeria mea, tot ar fi fost mai bine să știu un meșteșug. N'ar trebui să ne fie rușine de asta, căci și bunii și străbunii au avut în mare cinste meșteșugurile, dovadă vorba:

«*Meșteșugul la om e brățară de aur*»

V. D. Ștefănescu.
Rudăuți.

ERONICA ȘTIINȚIFICĂ

Colibrii.

Colibrii alcătuiesc un gen împărțit în *Pasările Muște* sau specia de *colibri cu ciocul drept* și *adevărații Colibri* sau specia cu *Ciocul în formă de arc*.

Afară de această mică deosebire, păsările *muște și colibrii* sunt cu totul asemănătoare: ele au aceeași *micime*, aceeași *strălucire* și aceleași *obiceiuri*.

Pasările-muște sunt cele mai frumoase dintre ființele înaripate. Bunul Dumnezeu le a înzestrat cu toate darurile.

Când Părintele ceresc le-a creat, le-a dat din mila lui bogată: grație, eleganță, repegiune, îmbrăcăminte splendidă, îndrăzneală; cu un cuvânt le-a dăruit toate însușirile, așa ca să placă ochilor noștri, să înfrumusețeze, să împodobească întinsele păduri pline de verdeață ale Americii de sud, cari fără acești locuitori drăgălași n'ar avea atâta farmec.

În adevăr, ce poate fi mai fermecător decât aceste mici păsărele, ale căror pene strălucesc întocmai ca rubinul, topazul, safirul și smaraldul, ce zboară din floare în floare, în mijlocul bogatei vegetațiuni a tropicelor și cari prin ciripitul lor continuu, înveselesc pe locuitorii acestor regiuni atât de călduroase ?!

Ușurința colibrilor este atât de mare, sborul lor atât de repede, talia lor atât de mică la unele specii, încât ochiul nu poate urmări mișcările grăbite ale delicatelor lor aripi.

Când vezi colibrii planând în aer, și se par că stau pe loc, și ai crede că sunt atârnați de fire nevăzute.

Bunul Dumnezeu i-a creat anume pentru o vieață aeriană, din care cauză neîncetat sunt în mișcare, gândindu-se numai să-și caute hrana în *caliciul* florilor.

Ochii lor mici, vii și strălucitori, pătrund colțișoarele cele mai ascunse și de îndată ce au descoperit vre-o insectă, ciocul lor cel ascuțit o prinde cu atâta gingășie, încât piciorul insectei de abia este atins.

Colibrii se nutresc cu suc și mierea din flori, deși acesta nu este singurul lor nutriment, după cum spun cei mai mulți naturaliști.

Acest regim de altfel puțin *substanțial* ar fi neîndestulător pentru a susține miraculoasa activitate ce o desfășură în toate momentele existenței lor.

Limba colibrilor, de care se servesc ca de o trompă, e foarte mică. Ea se compune din două semi-tuburi, așezate unul lângă altul și putând a se depărta sau apropiă, întocmai ca vârfurile unei foarfeci. Mai mult decât atâta ea este mereu udată de o *salivă* cleioasă, în care se prind insectele.

Colibrii sunt mândri, ca să zic așa, de strălucita lor găteală, de care se îngrijesc foarte mult.

Foarte adese-ori își netezesc penele cu ciocul, așa fel ca să nu-și peardă nimic din strălucirea lor. Colibrii sunt foarte vii și de o îndrăzneală ne mai pomenită, ba chiar adese-ori sunt rășboinici, lucru ce e de mirare când ne gândim la micimea și la gingășia acestor pasări atât de nevinovate.

Astfel se spune, că ei atacă pasări mult mai mari decât ei, le hărțuesc, urmărindu-le neconținut, amenințându-le, aruncându-le priviri fulgerătoare și ajungând în cele din urmă să le alunge.

Colibrii se luptă chiar și între dânșii. Dacă se întâlnesc doi colibri parte bărbătească, pe caliciul unei flori, de odată se aruncă unul asupra altuia, își dau loviturii cu ciocurile, și să lovesc cu atâta furie, până când unul din ei cade scaldat în sânge pe când celalalt se reîntoarce la floarea care a fost cauza certeii lor.

Cuibul pasărei muscă este o adevărată minune de arhitectură. El este cu ceva mai mare decât o jumătate de ou de găină. Materialul este adus de bărbat și rânduit în urmă de femeie. Cuibul este țesut din *licheni* (un fel de ciuperci), cu deosibită ghibăcie împletite și lipite împreună prin saliva pasărei, căptușit înăuntru cu vată sau cu fibre mătăsoase smulse dela diferite plante.

Acest leagăn frumos e atârnat fie de o frunză, fie de o ramură, fie de un mănuchi de paie, de pe casa unui locuitor.

Acolo femeia depune de două ori pe an câte o pereche de ouă, foarte albe și de mărimea unui bob de mazăre.

Puii își sparg coaja după șase zile de clocire; o săptămână mai târziu sunt în stare să sboare. În tot timpul cât ține anotimpul dragostei, soții își arată cea mai curată iubire și au o nemărginită grijă de puii lor.

Numele, ce li s'a dat își ia sorgintea dela micimea lor și dela împrejurarea că Englezii ținând seamă de zbărnăitul, (fiindcă colibrii nu ciripesc ca pasările ci sbărnăie ca muștele) de aceea ei i-au numit *pasări zbărnăitoare*, sau pe englezește *Humming birds*; Creolii din *Antille* și din *Cayenna* i-au numit murmurători, Spaniolii i-au numit *Pica-flores* sau *pasările floricele*, iar Indienii din America de sud

le-au dat un nume cu totul poetic, numindu-i *căii-soarelei* sau *razele soarelei*.

Colibrii sunt foarte căutați nu din cauza cărnei, care e foarte puțină, dar pentru pene, din cari femeile își fac diferite ornamente, ca salbe, cercei etc.

Câteva popoare indiene convertite la creștinism se servesc de colibrii pentru a fabrica figuri foarte curioase de sfinți.

Mexicanii și *Peruvienii* le întrebuintau altă dată în confecțiunea bogatelor mantale și a micilor tablouri pline de gingășie și de strălucire.

Soldații francezi, ce au luat parte la expedițiunea în *Mexic* au adus mai multe tablouri mici, ce reprezentau pasări, cuște etc., lucrute cu pene de colibrii.

E foarte greu de a țineă colibrii mult timp închiși, din cauză că ei își iubesc mult familia, astfel că unul suferă foarte mult în lipsa altuia. Pe lângă aceasta se mai adaugă natura lor vie, sprintenă și delicată, ce nu se potrivește nici de cum cu orizontul îngust al unei cuște.

Ei mor la șfârșitul câtorva luni de robie, ori cari ar fi îngrijirile de cari ar fi înconjurați. Colibrii se vânează sau prin ajutorul lațului înzestrat cu fluturi sau prin ajutorul unor trestii unse cu cleiu.

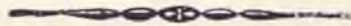
Printre inimiile cei mai îngrozitori ai colibrilor vom cita un paianjen colosal, *mygala avicula* sau *prinătorul de colibră*, care mănâncă ouăle de colibrii și chiar puii în lipsa părinților și uneori omoară chiar și pe bătrâni.

Colibrii locuiesc în toată *America meridională* și într'o parte a Americii septentrionale până la statul *Massachusetts* dar în *Brasilia* și în *Guyana* acolo sunt mult mai numeroși, încât se poate spune că *aceste două țări sunt patria colibrilor*. Colibrii sunt foarte variați, se cunosc la vr'o 150 de specii din cari cele mai importante sunt:

Colibrul Topaz, de culoarea topazului, *Grenatul*, *Colibrul cu gâtul auriu*, *Colibrul cu gâtul verde*, *Colibrul cu pieptul albastru*. *Pasărea-muscă gigantică* de mărimea unei rândunele, *Pasărea-muscă* puțin mai mare decât o caradașcă, *Colibrul-Rubin-Topaz*, *Pasărea-muscă a poetesei Sappho*, *Pasărea-muscă cu rachete*, astfel numită din cauza cozii sale, de unde pleacă două mănuchiuri de pene rectilinii, cari se lărgesc la extremitatea lor în formă de rachete.

A. Vântul.

Profesor.

Mistreț uriaș. — Pădurarul Culiță Alexă din Cinadie a împușcat în pădnrea fondului basilitan din Blaj un porc sălbatic de o mărime rară. Avea în lungime 95 cm., și un metru și 10 cm. era de înalt. A cântărit două măji și jumătate. Pădurarul l-a dăruit Curții metropolitane din Blaj. Pelea mistrețului a fost depusă în muzăul Blajului.

Recolta, producțiunea, prețurile și exportatiunea grâului, ca și a altor plante agricole în 1904, în Statele-Unite.

Cu data de 10 Decembrie din anul trecut 1904, «Buletinul societății de agricultură» din Germania, publică un raport trimis de dr. Otto Gagzov, reprezentantul agricol al Germaniei pe lângă consulatul din Chicago, cu privire la producțiunea grâului în Statele-Unite americane, și a altor cereale date, care trebuie socotite mai mult ca aproximative decât ca reale. În ce privește datele oficiale, cu privire la recolta grâului, la prețuri și exportatiunea americană, însuși guvernul american se îndoiește de aceste date. Dar în tot cazul, aceia cari se interesează de comerțul cu cereale, ce America face cu grâu cași cu alte produse agricole, trebuie să ia dacă nu în totul, cel puțin pe jumătate de bune, cifrele pe cari le vom vedeă în rândurile ce urmează.

Toți agricultorii noștri știu marea concurență ce grânele americane le fac în târgurile străine, și astăzi chiar guvernul nostru a fost silit să aducă porumb dela Plata, ca să silească pe marii agricultori carteliști ca să fie mai mărinimoși, când este vorba de hrana sătenilor, a căror muncă le este atât de necesară, în cât lipsa acestor brațe muncitoare dela sate, sunt siliți cei mai mulți a o înlocui cu brațe muncitoare aduse de peste hotare. Aceștia caută să profite de lipsa de hrană a sătenilor, ca din vânzarea porumbului, carteliștii proprietari și arendatori, să poată să-și plătească mai cu înlesnire luxul cel poartă, lucru ce nu corespunde de loc cu gradul de cultură în care se găsește țara. Pe când guvernul caută și a căutat toate mijloacele posibile, pentru a alina suferințele sătenilor lipsiți de hrana zilnică, pe atunci carteliștii cari în magaziiile lor mai dispun de porumb, se bucură că vor câștiga mai mult, din munca aceluia care în tot timpul anului are trebuință de el, și mulți poate să bucură în inima lor de astfel de situație tristă în care se găsesc cei mai mulți săteni. În astfel de casuri, lucrurile nu se petrec așa în alte state, unde cei cu punga mai plină sunt mai darnici pentru săteni decât pentru luxul cei ruinează, și-i demoralizează.

Cei drept, în America ca și în Statele Europei, recolta grâului a fost slabă, dar adevărul nu se poate cunoaște până unde poate ajunge această slabă producțiune în nici un stat din America ca și din Europa, fiindcă atât Statul ca și particularii, au interes de a arăta producțiunea agricolă totdeauna mai mică, ca astfel vânzarea acestor produse să se facă cu prețuri cât mai urcate, în profitul agricultorilor cași a Statului, deși Statul în vederea muncitorului este dator a spune adevărul. Muncitorul formând clasa cea mai numeroasă, are trebuință ca din micul lui salariu, să-și poată procură o hrană bună, îndestulătoare și estenă, în special pâinea de toate zilele, care nici odată nu trebuie speculată în

dauna muncitorului. Comunicațiunile oficiale asupra producțiunii grâului în statele americane publicate de ministrul de agricultură, se zice că au fost primite de toți cultivatorii americani cu o mare satisfacere. Nici nu mă îndoiesc de acest lucru. Datele oficiale americane cu privire la producțiunea grâului ne spune că recolta grâului de iarnă a fost de 89.048.970 quintale metrice, pe când în anul 1903, a fost de 108.455.189 de quintale metrice; iar producțiunea grâului de primăvară de 60.446.250 de quintale metrice, pe când în 1903, a fost de 63.756.705 de quintale metrice. Prin urmare, deficitul grâului de iarnă din recolta anului trecut 1904, în raport cu a anului 1903, este de 19.406.219 de quintale metrice; iar deficitul la grâul de primăvară a anului 1904 în raport cu a anului 1903, este de 3.310.455 quintale metrice. Deci recolta totală a grâului de iarnă, cu a celui de primăvară se ridică la suma de 149.495.220 quintale metrice în 1904, pe când în 1903, a fost de 172.211.895 de quintale metrice, de unde rezultă un deficit total de 22.716.675 de quintale metrice. La acest deficit, se adaugă deficitul recoltei de grâu din Statele Europene, ceea ce a făcut ca prețul grâului la New-Yorc, să ajungă la 23 lei suta de kgr.; iar la Chicago la 21 lei suta de kgr.

Suprafața semănată cu grâu în Statele-Unite Americane în 1904, a fost de 22.105.720 de hectare, pe când în 1903, a fost semănată 24.732.483 de hectare; prin urmare în 1904 s'a semănat mai puțin cu 2.626.733 de hectare. De unde se vede, că fiind suprafața de pământ semănată mai puțină, pe de altă parte clima nefavorabilă vegetațiunii, și producțiunea grâului trebuia să fie mai puțină în 1904, de cât în anul 1903, de unde a rezultat și urcarea prețurilor la grâu.

Producțiunea mijlocie la hectar în 1904 a fost de 6,46 pentru grâul de iarnă și de 7,22 de quintale metrice pentru grâul de primăvară, sau pentru amândouă aceste soiuri de grâu, în mijlociu a fost de 6,76 de quintale metrice; pe când pentru anul 1903, aceiași producțiune mijlocie la grâu a fost de 6,96 de quintale metrice. Statele cari au avut o producțiune mai slabă la recolta grâului de iarnă, sunt:

Ohio, Michigan, Indiana, Kansas, Nebraska, Pensilvania, Texas, și Oklahoma; iar în producțiunea grâului de primăvară, au fost statele: Jova, Docata de sud și de nord, și Colorado.

După datele oficiale, slaba recoltă din cele mai multe state americane se datorește mai mult condițiunilor meteorologice. Iarna din 1903—1904 a fost rece în Statele-Unite și s'a prelungit cu 4—5 săptămâni mai mult ca de obicei, așa că încolțirea grâului n'a putut să se facă în bune condițiuni; iar pe la slârșitul lunei Maiu și începutul lunei Iunie, din cauza căldurei prea mare, buruienile au crescut mai repede de cât grâul, în cât a fost peste puțină ca holdele să se poată plivi, pe de altă parte tăciunele cași rugina au făcut mari stricăciuni holdelor de grâu. Toate aceste cauze a contribuit la slaba producțiune

a grâului, și în același timp la urcarea prețului la grâu, după cum am văzut deja. La urcarea prețului la grâu a mai contribuit și micșorarea produsului de grâu din 1903, care pe la mijlocul unei luni s'a constatat că este aproape terminat din cauza mării exportățiuni ce s'a făcut cu grâu în târgurile Europene. Dela 27 Iunie până la 30 Septemvrie 1904, importațiunile s'au ridicat la 405 milioane de kgr.; pe când la aceeași dată în 1903, a fost de 3.546 milioane de kgr.; iar prețul grâului a fost de 19 lei și 25 cent. suta de kgr.

Din cauza relei producțiuni și din cauza prețului urcat și exportățiunea grâului a fost mai slabă.

Dela 1 Iulie până la 3 Noemvrie 1904, exportățiunea totală a grâului și a făinei, socotită în boabe, a fost de 23.934.163 de banițe americane (banița americană este egală cu 27 kgr.); în 1903, a fost de 58 milioane și un sfert; în 1902 a fost de 95 milioane și jumătate; iar în 1901 a fost de 108 milioane hanițe sau 7866 de milioane de kgr. în aceeași perioadă dela 1 Iulie până la 3 Noemvrie. Din aceste țifre, se vede că cu cât recolta este mai mare, cu atât și exportul se mărește zilnic din Statele-Unite. spre târgurile Europene, cari au mare influență asupra prețurilor.

Porumbul. Recolta porumbului în anul trecut 1904, a fost cu mult mai superioară recoltei porumbului din 1903.

Semănătura de porumb a fost făcută pe o suprafață de 17.214.500 de hectare, care la recoltă a dat o producțiune de 675.277.100 de quintale metrice; pe când în anul 1903, producțiunea porumbului a fost de 650.811.308 de quintale metrice, sau o diferență în plus de 24.465.872 de quintale metrice la recolta anului trecut 1904. Producțiunea mijlocie la hectar a fost de 14 quintale metrice și 76. Producțiunea cea mai mare de porumb a fost în statele Illinois, Iova, Nebraska și Oklahova; iar mai slabă a fost în statele Texas, Arkansas, Tennesu, Michigan și Missouri. Din cauza mării producțiuni prin luna Noemvrie, 27 kgr. porumb s'a vândut cu 48 cent. până la 63 centime; pe când astăzi, la noi în țară un kgr. de porumb se vinde cu 30—35 centime, o diferență enormă între prețurile americane și ale noastre, fiindcă nici odată la noi porumbul nu s'a vândut cu așa preț mic de 48—63 cent., 27 kgr.; adică cu 2 cent. kgr.

Dela 1 Iulie și până la 3 Noemvrie exportățiunea totală a porumbului în 1904, a fost de 10.611.835 de banițe, (o haniță americană este egală cu 27 kgr.); pe când în 1903, exportățiunea a fost de 19.902.696, în aceeași perioadă; iar în 1901 a fost de 15.952.626 de hanițe.

Ovăzul. Această cereală a fost semănată pe o suprafață de 13.818.450 de hectare, și a dat o producțiune de 124.399.380 de quintale metrice, sau o producțiune mijlocie la hectar de 9 quintale metrice și 24. Prețul la 27 kgr. ovăz, variază între 29 și 35 centime, aproape o centimă kgr.

Orzul. A fost semănat pe o suprafață de 2.573.000 de hectare; iar recolta a fost de 31.320.000 quintale metrice, deci pro-

ducțiunea mijlocie a fost de 4,4 quintale metrice la hectar, prețul la 27 kgr. variază între 30—35 centime.

Secara a fost semănată pe o suprafață de 896.240 de hectare, din cari s'a recoltat 7.125 000 quintale metrice, iar producțiunea mijlocie la hectar se socotește de 7,88 quintale metrice; prețul variază între 75 și 87 cent. la 27 kgr.

Cartoful. Producțiunea cartofului a fost aproape de 158 milioane de hectolitri; iar prețul variază între 28 și 37 cent. la 27 kgr. Recolta fânului de asemenea a fost foarte bună.

Sfecla de zahăr. Cultura sfeclei de zahăr în Statele-Unite americane a început a se cultivă pe suprafețe de pământ din ce în ce mai mari. Astfel în decursul anului 1903—1904, s'a produs 187.322 tone zahăr; pe când în anii 1902—1903, n'a fost decât de 175 322 de tone de zahăr.

California ocupă primul loc în producțiunea zahărului, deși n'are de cât 7 fabrici, cu toate acestea în anul 1903—1904, a produs 60.608 tone de zahăr, pe când statul Michigan, cu 20 de fabrici de zahăr, n'a produs decât 57.064 de tone zahăr.

Bumbacul a fost cultivat în 1904 pe suprafața de 14.378.000 de hectare, a căror producțiune se socotește de a fi de 11.500.000 de baloturi. (Un balot este socotit de 90 kgr.). Cele mai multe țesături de bumbac se exportează în China.

Hameiul. Recolta hameiului se socotește 70 — 75.000 de baloturi în statul New-York, de 60.000 în California, de 40.000 în Washington și de 90.000 de baloturi în Bregan; așa că Statele-Unite vor putea exportă dela 70.000 până la 100.000 de baloturi de hameiu. Prețul la ham iu variază între 33—35 cent. livre americane (livra americană este egală cu 453 de grame).

Tutunul. Recolta acestei plante se socotește de 67 815.000 de kgr.; pe când în anul 1903 a fost de 74.250.000 de kgr. Statul Ohio, intră în această producțiune cu 42.700.000 livre; Wisconsin cu 40.250.000 livre; Pensilvania cu 25.600.000 livre; New-York cu 5.600.000 de livre și în Statele de sud cu 5.000.000 livre (livra egală cu 453 grame).

Inul. Inul a fost semănat în 1904 pe o suprafață de 1.309.000 hectare, de pe care s'a recoltat 30.000.000 de banițe (banița este egală cu 27 kgr).

Producțiunea pomilor, n'a fost destul de satisfăcătoare în anul trecut 1904, nici ca calitate nici ca cantitate, așa că exportățiunea americană în anul acesta va fi mai mică decât în anii din urmă, când Statele-Unite a exportat poame în valoare de peste 20 milioane de dolari (un dolar este egal cu 5 lei).

În mare măsură s'ar fi putut exportă și de către sătenii noștri munteni, unde cultura mărului se găsește pe o întindere destul de mare, dacă ei ar fi știut cum să scuture merele și cum să le păstreze până la vânzare, alegând în acest caz pe cele mai bune. La noi în loc ca câștigul să se mărească din vânzarea poamelor, el rămâne întâmplător, fiindcă sătenii cultivatori nu sunt în stare să-și dea încă bine seama de situațiunea lor eco-

nomică și de o cultură mai îngrijită la cultura pomilor roditori, tocmai așa după cum se întâmplă și pentru alte plante agricole, a căror producțiune depinde numai de schimbările atmosferice, fără să se gândească și la o îmbunătățire agricolă care ar putea lupta mai cu folos în contra schimbărilor atmosferice, după cum lucrul se petrece mai cu seamă la agricultorii americani, unde învățământul agricol este bazat pe experiențele și analizele rezultate din laboratoarele și stațiunile agronomice, după cum s'a văzut acest adevăr într'un articol special publicat în această revistă populară în luna Septemvrie din anul trecut.

V. S. Moga

CGNVGCARE

În ziua de 9 Ianuarie a. c., neântrunindu-se numărul de membrii prevăzut de statute pentru a se putea ține **Adunarea generală** a societății culturale „**Steaua**” se aduce la cunoștința d-lor societari, că adunarea va avea loc **Duminecă, 16 Ianuarie 1905, ora 9 seara**, când se va ține în localul Administrației Domeniului Coroanei din Str. Știrbei-Vodă No. 3, cu ori câți membrii vor fi prezenți.

PREȘEDINTE, **ION KALINDERU.**

Informațiuni

Cu începere dela 11 Ianuarie 1905, și până la noi dispozițiuni, orele de cancelarie pentru toate serviciile Administrației centrale a Ministerului Agric. Industr. Comer. și Domeniilor, vor fi dela 12 ziua până la 6 p. m. fără întrerupere.

D-l Vasile N. Oncescu, Inv. Beciu-Buzău, ne comunică că d-l Alexandru Brăiloiu, proprietar în comuna Beciu, jud. Buzău, a donat un hectar de pământ pentru construirea unui local de școală în această comună.

Anul acesta a dăruit bibliotecii școlii, o colecțiune pe 15 ani din instructiva revistă: **Convorbiri Literare.**

Mânați de o adâncă și pioasă recunoștință, îndemnați de faptul că aceste sprijine delăudat nu sunt primele, — după cum, poa'e, nu vor fi nici cele de pe urmă — s'a hotărât în adunarea generală ca d-l Alex. Brăiloiu să fie președinte de onoare al societății ce să înființează și care societate va purta numele: «**Maria Al. Brăiloiu**», singurul obol drept mulțumire

Licitațiuni

În ziua de 28 Ianuarie 1905, ora 10 $\frac{1}{2}$, a. m., se va ține la Eforia Spit. civile, licitație publică cu oferte închise pentru închirierea pe termen de 3 ani a următoarelor imobile și anume:

«**Din București.**» — Prăvălia No. 3, din palatul băilor Eforiei, de pe Bulevardul Elisabeta, cu începere dela 23 Aprilie 1905, garanție provizorie lei 700; Pivnița de sub prăvălia No. 4, din palatul băilor Eforiei, cu începere dela 23 Aprilie 1905, garanție provizorie lei 75.

«**Din Sinaia.**» -- Pavilionul din pădure dela Sinaia, cu începere dela 23 Aprilie 1905, garanție provizorie lei 50; Magazinul No. 3, din bazarul dela Sinaia, cu începere dela 23 Aprilie 1905, garanție provizorie lei 75.

Supra oferte nu se primesc.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI

Capital în acțiuni întreg vărsat în aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă compuse din prime și daune 3 955 688 76

Idem format din capital și alte rezerve 1.075.842 60

Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Bălcioianu.

Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra incendium, a «grindinei», contra riscului pierderii valorilor. Asigurările pentru viață sunt primite în toate combinațiunile obicinuite ca : «cas de moarte, supraviețuire, zestre și rentă». Sediul social în palatul Societății din str. Doamnei No. 12, București. Representanță generală în București, str. Smârdan No. 4. Agenție în toate orașele din țară.

A eșit de sub tipar în editura Institut. de Arte grafice „CAROL GOBL“ S-sor I. St. Rasidescu și se află de vânzare la toate librăriile, următoarele

CALENDARE PE 1905

Calendarul inappa, de biuro,	pe hârtie sugătoare	4,—
Calendarul de perete în ramă		2,50
„ „ „ cartonat		
„ „ „ simplu		1,50
Calendarul săptămânal pentru	biuro cu rezemătoare în	
spate sau în formă de carte.		1,50
Calendarul pentru zilele onomastice		1,—
Calendarul bloc american de lux		2,—
„ „ „ simplu.		0,50
„ „ „ de buzunar		0,25
Agende pentru d-nii avocați în	piele de vițel	2,50
Idem cu tranche d'orée		4,—
Agende pentru d-nii doctori,	farmaciști și veterinari.	2,—

Cel mai mare și vast magazin și singurul care *vinde estin*.

Dilnic sosesc Incălțăminte Negre și Colori, pentru Bărbați, Dame și Copii în propria noastră Fabrică, lucrate de noi.

Prețuri corente la Ghete de Bărbați:

de Vax cu Elastic sau Șireturi	Lei	10.95, 11.95, 12.95, 13.95.
„ „ „ Nasturi		12.95, 13.95, 14.95, 15.95
„ Lack cu Elastic sau Șireturi		12.95, 13.95, 14.95.
„ „ „ Nasturi		13.95, 14.95, 15.95.
„ Chevreau cu Elastic		12.95, 13.95, 14.95.
„ „ „ Nasturi		13.95, 14.95, 15.95.

Prețuri corente la Ghete de Dame:

de Chevreau negre cu Șireturi	Lei	10.95, 12.95, 13.95.
„ „ „ Botoși		11.95, 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
„ „ „ Colori		12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
„ Gems cu Nasturi și Șireturi		7.95, 8.95, 9.95.
Pantofi de Chuvreau albi decoltați		5.95, 6.95.
Idem cu Șireturi și Nasturi		6.95, 7.95, 8.95.
Idem de Lack diferite forme		5.95, 6.95, 7.95, 8.95, 9.95.
Rayon de Lingerie pentru Dame și Bărbați	cu prețuri fabuloase de estine	
În tot deauna se găsesc mari cantități de mănusi Glacé, Albe, Colori și Negre pentru Dame Lei 2.50.		
„ Bărbați		2.95.

Rupându-se la încercare, se dă altă pereche.

Magazin la toate Sezóncele, Calea Victoriei No. 27, alături de Poliția Capitalei, București.

Cupon de reducere pentru cititorii Albinel.

Cititorii revistei vor avea un acedemint de 5% din prețurile înscinnate, prezentând cuponul.